

Jehovas Vidner bær

AF CYRIL R. LYKKEBO-
MALKA
Psykoanalytiker
Liden Gunvers Vej 21
2300 København S

Jehova-dreng sagde nej til blod og døde, skrev Ekstra Bladet i sidste uge. Endnu et offer. Debatten blusser op igen, men spørgsmålet er, om vi endnu en gang skal nøjes med sensationen, en spændende debat i agurketiden, eller om vi skal gøre noget ved det. Hvis vi ikke gør noget, er vi så ikke alle medskyldige, om ikke i netop denne drengs død, så i den næstes? Fordi der kommer en til. Og en til. Og en til.

Lad os prøve at vende debatten i den rigtige retning med det samme uden at spille tiden med sensationer.

Først skal vi lige have sat én ting på plads. Nemlig forskellen mellem Jehovas Vidner og Vagttårns Organisation. Vagttårns Organisation er det regerende og bestemmende organ i sekten. Vagttårns Organisation er for et Jehovas Vidne »Guds talerør her på jorden«. Det er den, der bestemmer fra Brooklyn, USA, hvad medlemmerne må og ikke må, kan og ikke kan, skal og ikke skal osv. Medlemmerne er så »Jehovas Vidner«. De gør det, så godt de kan, og langt de fleste af dem mener virkelig, at det, de gør, er det eneste rigtige. En spirende tvivl i deres sind fejes hurtigt væk, for konsekvenserne af tvivl eller ulydighed er så barske og uoverskuelige, at de ikke tør. Hos Jehovas Vidner er der ikke noget, der hedder »tanker er toldfri«. Straffen i form af udstødelse vil altid lure forude.

Nu kan vi vende tilbage til problematikken omkring blodet. Jehovas Vidner må ikke modtage blod. Sludder og vrøvl! Det må de gerne. Godt nok ikke som en samlet por-

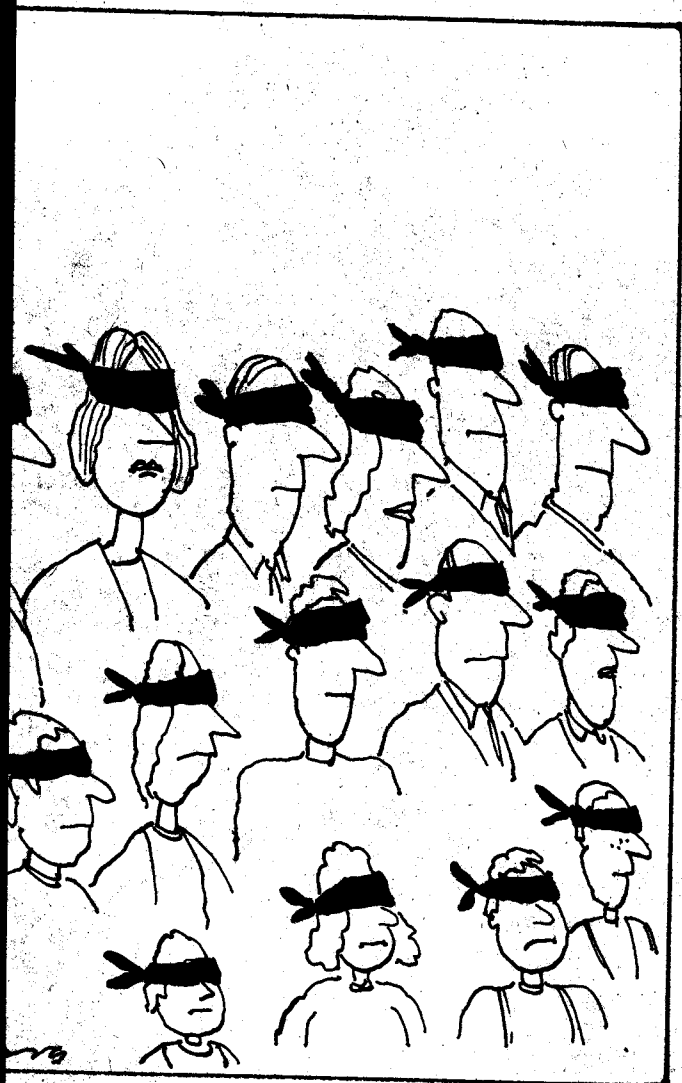

tion blod. Men kan man adskille alle de forskellige elementer, så må de modtage næsten alle blodkomponenter; ca. 99 pct. faktisk! Jehovas Vidner må også modtage Faktor VIII og IX, som er præparater til blødere (jfr. »Hvordan blod kan redde dit liv«, 1990, s. 27, udg. Vagttårns Organisation). I og for sig er denne tanke lidt uhyrlig, når man ved, at for at opretholde en normal livslængde hos en bløder skal man bruge ca. 200.000 portioner blod! Men den halve liter blod, der kan redde et barn efter en trafikulykke, er forbudt! Hvor er logikken?

De fleste komponenter er rent faktisk tilladt, så der er ingen logisk grund til alle de døds ofre. Hvornår sætter sundhedsvæsenet sig ordentligt ind i sagen? Er vi ikke alle medskyldige, når vi bare ser til, mens alle disse Vidner bliver fyldt med løgn og foredrejninger af deres dominerende Vagttårns Organisation?

Og så dukker der uvilkarligt et nyt spørgsmål op: Kan denne kyniske manipulation med mennesker have noget som helst med religion at gøre? Hvilken ret har denne organisation til at spille menneskeliv på den skødes-

er et blodigt ansvar

»Mary«, der arbejder på et hospital, kommer i besiddelse af fortrolige oplysninger om, at en af hendes trosfæller har fået foretaget en abort. Skal hun nu bryde sin tavshedspligt og melde vedkommende til »ældsterådet« i menigheden, eller skal hun tie som lovbefalet (man skriver under på en tavshedspligtserklæring, når man begynder at arbejde på et hospital)?

Selvfølgelig skal Mary efter sektens tilskyndelse bryde sin tavshedspligt og anmelde sin »medsøster«! Og sådan foregår det i »det virkelige liv«. Jeg har gennem mit arbejde som terapeut kendskab til alt for mange af disse tilfælde.

Tilbage er så spørgsmålet: Hvor megen frihed har disse stakkels mennesker egentlig? Hvor meget vil de reelt turde, når de på den ene side har psykisk trussel om at tabe deres evige liv, hvis de modtager blod, og på den anden side en trussel om, at hvis de alligevel i det skjulte modtager blod, kan de risikere, at en anden »bror« eller »søster« finder ud af det! (Dette siges ellers at være strafbart).

Endelig er der den fysiske trussel, i form af de velmenende »brødre« og »søstre« fra menigheden der skiftes til at møde op ved sygesengen for at »opmuntre« den syge, og forhindre vedkommende i at blive »svag i troen«. Der leynes ikke megen plads til det enkelte menneskes frie valg. Kan det være rigtigt, at den håndfuld gamle mænd, der sidder i »Det styrende råd« i Brooklyn, kan få lov til at fortsætte denne fuldstændig meningsløse og uhyggelige manipulation af mennesker, uden at der er nogen, der gør noget? Hvor mange lig skal der på bordet, før der bliver grebet ind?

løse måde, blot fordi den kalder sig religiøs?

Et andet spørgsmål, der melder sig, er, hvorfor Vagttårns Organisationen ikke bare tillader brugen af blod for deres medlemmer, når nu de fleste komponenter alligevel er tilladt. Jo, det ganske enkle svar på dette må være, at der skal tages et ansvar for alle de liv, der allerede er spildt, et ansvar over for de døde og et ansvar over for de efterladte familier. Og det tør Vagttårns Organisationen ikke; den vil blive nødt til at erkende, at den har taget fejl. Men »Guds talerør her på jorden«

kan jo ikke tage fejl; det vil være det samme som at sige, at Gud har taget fejl. For mange er døde. Bordet fanger; men skulle vi ikke give dem en hånd ud af dødvandet?

Der er så megen snak om religionsfrihed, men giver religionen ret til at opfordre folk til at begå ulovligheder? Jeg kan her igen henvise til Vagttårns Organisationens egen litteratur, nemlig: Vagttårnet fra 1. september 1987, side 12-15, hvor man har et konstrueret eksempel til efterfølgelse. Historien går i al sin enkelhed ud på, at et ungt Jehovas Vidne,